

PROLOG

Göran och jag bokade Drömmresan med Cykelresor.com på hösten 2025 och i början av november kom bekräftelsen att resan skulle bli av. Då vi ville ha några dagar för att acklimatisera oss och för att se till att cyklarna kom på plats, så bokade vi en flight med SAS tidigt på morgonen den 3:e juli, då cyklingen skulle dra igång måndagen den 6:e.

Inte för första gången strular flyget till Genève och vår flight ombokas till den 2:a juli, så vår hotellnatt på Arlanda slutar i en sunk cost. En sen ankomst till Genève resulterar även i att inga tåg går till Thonon-les-Bains samma kväll, men det löses med hjälp av en transfer med Go Alpes.

På fredagen sätter vi ihop våra cyklar i lugn och ro, och sedan tar vi en 6-milatur enligt samma rutt som Stockholm CK-gänget gjorde två år tidigare. Vi passerar bl.a. Evian-les-Bains och inser att den 16:e etappen i årets Tour de France är ett individuellt tempolopp mellan just Evian och Thonon.

På kvällen börjar jag känna av halsen och jag misstänker att det beror på att min säng står just under luftkonditionerings-aggregatet.

På lördagsmorgonen känns halsen mer, men inte värre än att jag kan rulla i lugnt tempo. Göran skall träffa sin syster och hennes man, som skall komma till Evian från Lausanne. Vi rullar dit, hälsar på varandra och därefter rullar jag till Montreux och tillbaka. Väl tillbaks i Evian, så testkör vi tempobanan och då den första milen går stadigt upp med 400 höjdmeter, så kör jag med fokus så att pulsen inte skall gå upp.

På söndagen känns halsen fortfarande dålig, så det blir ingen cykling alls för min del den dagen. I det läget har alla övriga medresenärer anlänt och Göran tar en tur med några av dem. Själv håller jag mig mest på rummet, eller lite i utkanten av gruppen, då jag inte riktigt vet vart min hals kommer att ta vägen. Mardrömsscenarioet är att dra på sig en hjärtmuskelinflammation, något som hänt en före detta klubbkamrat i en liknande situation.

DAG 1: THONON-LES-BAINS – LA CLUSAZ

När jag vaknar så känns halsen, men den har blivit något bättre. Då dagens höjdprofil är väldigt snäll, så bestämmer jag mig för att köra, åtminstone fram till lunch. Då skall vi ha tagit oss förbi Morzine, som jag minns väl från föregående år, samt Col des Gets, som knappt är ett berg i sammanhanget.

Vi har masterstart och anföras av Lars-Inge Körnsberg, vår reseledare. Tempot är behagligt och jag ligger i min komfortzon. Efter en och en halv mil så är det några som höjer tempot och jag släpper direkt. En liten klunga på en handfull cyklister glider iväg, medan vi övriga kör vidare med ett kanske lite högre tempo, men fortfarande i min zon.

Vi skall äta lunch i Cluses och anländer just när de första cyklisterna är på väg att lämna. Dagens andra klättring är upp till Col de la Colombière, som även den passerades förra året. Den är betydligt tuffare, men ändå relativt snäll, bortsett från de tre sista kilometerna, som är riktigt tuffa. Jag bestämmer mig för att fortsätta cykla på lägsta möjliga puls, så får de tre sista kilometerna bli som de blir. På det stora hela går det bra, men på slutet blir pulsen ändå betydligt högre än jag önskat. Så när som på sista biten, så har Göran och jag kört tillsammans hela dagen, med ytterligare sällskap av några andra cyklister, till och från.

Vi kör utför berget och vidare till La Clusaz, där vi bor på ett väldigt fräscht all-inclusive-hotell, som vi kanske inte utnyttjar fullt ut.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col de Gets & Col de la Colombière
- Ackumulerad klättring: 2160 m
- Distans: 100 km
- Tid i sadeln: 4:58
- Rullsnitt: 20.1 km/h

DAG 2: LA CLUSAZ - BOURG-SAINT-MAURICE

Eftersom jag första dagen kört på puls och helt struntat i effektsiffrorna, så känns mina ben helt fräscha. Uppenbarligen har flera andra tagit i betydligt närmare sin limit.

Även idag får jag se hur jag gör och det finns tre alternativ. Alternativ ett är att ta sig till lunchen i Beaufort, över Col des Aravis och Col des Saisies, vilka jag känner till väldigt väl. Alternativ två är att fortsätta därifrån hela vägen uppför Cormet de Roselend. Alternativ tre är att ta den tuffare Col de Pré tills den ansluter till vägen upp till Cormet de Roselend och det är detta alternativ som det slutligen blir.

Det var hyfsat varmt föregående dag och idag är det ännu varmare. Col du Pré är väldigt exponerat och flera bestämmer sig för att pausa längs vägen. Exponeringen medför samtidigt en hänförande utsikt, något som jag fokuserar på när vägen brantar på. Jag tuggar på upp till toppen, där jag inväntar Göran. Några har följt med minibussen från Beaufort till Barrage de Roselend och cyklar sista biten upp till passet därifrån.

Vi är en handfull från gruppen som når passet tillsammans, tar några bilder och börjar sedan den helt underbara utförskörningen. En bilist får se sig omkörd och det är lika roligt varje gång. I den mellersta, tekniska delen, får jag sällskap av flera motorcyklister och det är uppfriskande att se att de inte kör jättemycket fortare i de kurviga partierna.

På hotellet i Bourg-Saint-Maurice så är det många som beklagar sig över värmen. I det läget är det guld att ha med sig erfarenheten från Haute Route Alps 2023. Visst har det varit varmt, men det slår inte 2023, vilket jag dock håller för mig själv.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col des Aravis, Col des Saisies, Col du Pré & Cormet de Roselend
- Ackumulerad klättring: 2730 m
- Distans: 98 km
- Tid i sadeln: 5:19
- Rullsnitt: 18.5 km/h

DAG 3: BOURG-SAINT-AURICE – VALLOIRE

Halsen känns bra och benen är fortfarande helt fräscha, vilket känns väldigt annorlunda, för det märks att det är flera som redan nu börjar bli slitna. Inför avfärden delar vi upp oss i två grupper, så vi som kör lite fortare åker iväg först.

Idag har vi två eller tre klättringar, lite beroende på vad man känner för. Vi börjar med Col de la Madeleine och avslutar med Col du Télégraphe, och däremellan kan man ta Lacets de Montvernier. Göran och jag bestämmer oss för alla tre, vilket ytterligare två cyklister gör.

Uppför Col de la Madeleine så är det återigen flera som väljer att pausa längs vägen, men jag tuggar på som vanligt. Med sju kilometer kvar får jag möte av tre sportbilar, där den sista kommer lite för nära för min smak. Jag väjer höger, hamnar utanför asfalten och när jag skall ta mig uppför asfaltskanten, så lägger jag mig ner. Ingen skada skedd, bara lite asfalteksam och återigen en insikt om att rötägg finns överallt.

Med drygt tre kilometer till passet kommer jag ikapp Joakim. Han står gränsle över cykeln och är fullständigt utpumpad. Vi växlar några ord och han har vatten, det enda som jag skulle kunna bistå med. Jag är fascinerad hur någon kan köra slut på sig på det sättet, själv kör jag så oerhört mer defensivt. Senare, någon vecka efter loppet, inser jag att det är en sanning med mycket stor modifikation när jag tittar tillbaka på mina lopp, framför allt de som ligger tjugo till trettio år tillbaka i tiden.

Stora delar av gruppen samlas och äter lunch i restaurangen på passet. Jag inser att jag aldrig fattat att det ligger en restaurang där, men till mitt försvar har jag att det bara är fjärde gången jag är där ...

Vi åker ner till La Chambre i smågrupper, där vi återsamlas för att tillsammans köra mot Saint-Michel-de-Maurienne. Några skall åka hela vägen direkt, medan några av oss skall svänga av och ta oss an Lacets de Montvernier. Det är en spektakulär klättring och på toppen återsamlas vi för en gemensam nerfärd.

På vägen till Saint-Michel-de-Maurienne så har vi medvind, troligtvis för första gången någonsin, och nu är det varmt på riktigt. Lite som en torrbastu med fullt blås. Framme i stan fikar vi tillsammans med några som skippade lacetterna, medan en av dem, Peter, fortsatt upp mot Col du Télégraphe. Övriga skall ta minibussen. Göran och jag, samt Rickard och Arvid som också kört lacetterna, fikar och sedan ger vi oss iväg uppför Télégraphe mot Valloire. Bussen får några ytterligare passagerare från Saint-Michel-de-Maurienne upp till Valloire.

Vi splittras snart upp i tre olika konstellationer och kommer slutligen hotellet. Många av deltagarna har efterverkningar från värmen och det är uppenbart att flera inte druckit tillräckligt. Göran har fått problem med en sena på insidan vänster knä och det är ett stort frågetecken runt fortsatt cykling för hans del.

Morgondagen är snudd på en vilodag, då vi bara skall ta oss över Galibier och sedan ner till Serre Chevalier. Som extra krydda finns ett 15-milaaalternativ, som innebär att köra ner till Le Bourg d'Oisans, köra uppför Alpe d'Huez, vidare över Col de Sarenne och sedan till Serre Chevalier.

Redan i Sverige har jag strukit Alpe d'Huez-alternativet och lekt fram två andra varianter. Den ena är en motsvarande loop runt Le Deux Alpes på 11 eller 12 mil. Den andra är att ta sig an Col de Granon, men det skulle kräva att man först cyklar förbi hotellet, vilket skulle kunna bli en mental prövning.

Här och nu stryker Lars-Inge Alpe d'Huez-alternativ p.g.a. värmen och istället får vi möjligheten att addera en klättring upp till Col de Granon. Det är precis som bergstempot i Haute Route Alps 2023 eller den variant som jag själv har skissat på. Det blir få hurrarop i gruppen för det alternativet. Rickard och jag är de enda som eventuellt kan tänka sig detta.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col de la Madeleine, Lacets de Montvernier & Col du Télégraphe
- Ackumulerad klättring: 3250 m
- Distans: 132 km
- Tid i sadeln: 6:43
- Rullsnitt: 19.7 km/h

DAG 4: VALLOIRE – SERRE CHEVALIER, LA SALLE

Hela gruppen rullar ut tillsammans och klättringen upp mot Col du Galibier börjar några hundra meter från hotellet. Göran bestämmer sig för att testa senan och den visar sig hålla hela vägen.

Vädret är strålande och temperaturen behaglig. Vi landar snabbt i den vanliga fördelningen, där Joakim far iväg, sedan Göran och jag och därefter Per och Peter. I vanlig ordning glider jag sedan ifrån Göran, vars sadelstolpe knakar mer eller mindre, vilket kräver åtgärd.

Jag funderar på hur jag skall göra med Col de Granon och när det är mellan fyra och fem kilometer kvar till toppen på Galibier, så blir beslutet helt plötsligt väldigt lätt att fatta. Jag är inne i ett parti som motsvarar lutningen på Granon och inser att tillbringa drygt elva kilometer i motsvarande klättring är fullständigt meningslöst när det inte är en del av bansträckningen. Är det något jag skall bevisa? För vem i så fall?

Flera av oss väntar in varandra på toppen och rullar sedan ner till Col du Lautaret, där vi äter lunch. Därefter rullar vi vidare till La Salle i Serre Chevalier, där vårt hotell för natten ligger. Det ägs av en svenska och är väldigt charmigt.

Vi är i mål tidigt, så vi går till en sports bar i byn och tittar på Tour de France. Det blir något glas vin, men framför allt vatten och resorb. Mellan det att jag stigit av cykeln och middagen så dricker jag uppskattningsvis tre liter vatten.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col du Galibier
- Ackumulerad klättring: 1245 m
- Distans: 46 km
- Tid i sadeln: 2:24
- Rullsnitt: 19.2 km/h

DAG 5: SERRE CHEVALIER, LA SALLE – JAUSIERS

Flera prognoser säger att det skall bli lätt regn under eftermiddagen. När vi tittar oss omkring och med hettan från de senaste dagarna är det svårt att förstå, men vi vet att vädret kan ändras snabbt uppe i bergen.

Vi rullar i samlad tropp ner till Briançon, där klättringen upp till Col d'Izoard börjar. Sedan jag körde den första gången, så har det varit en av mina favoritklättringar i Alperna och den känslan består även idag. Göran och jag kör klättringen tillsammans, och vi pausar halvvägs där minibussen står och väntar på oss. På toppen är vädret fortfarande väldigt bra och vi rullar ner.

Sista kilometerna till Guillestre är fantastiska, där vägen går högt över floden Guil, med en ravin på höger sida. 2018 var det en transfersträcka som tillryggälades med buss i Haute Route Alps. Då var jag alldeles skräckslagen, när jag satt i sätet längst till höger och blickade ner i ravinen. Idag är det ren njutning.

När klättringen upp till Col de Vars börjar, så tappar jag kedjan vid nerväxlingen, enda gången under resan. Göran fortsätter och efter en stund är jag ikapp. Hans sadelstolpe börjar knaka, så han stannar för att åtgärda, medan jag fortsätter uppåt.

Några kilometer från toppen kör jag ikapp och förbi Per och Peter, lagom tills dess att ett lätt duggregn börjar falla. Vi samlas på toppen och påbörjar nedfärden direkt. På andra sidan är asfalten blöt och vi kör försiktigt tillsammans utför på regnvåta vägar, där vi väntar in varandra när det behövs.

Med en och en halv mil kvar är det någon som öppnar kranen, och regnet börjar vräka ner. Snabbt kör vi in i en ficka och ställer oss under träden. Samtidigt kommer minibussen, ställer sig bakom oss och vi växlar några ord med Lars-Inge och Else. Efter en stund avtar regnet, vi hoppar upp på cyklarna, men nästan direkt så drar det igång igen. Vi kommer till hotellet som tre dränkta katter.

Det visar sig senare att Göran hittat skydd i en tom lada som stod till försäljning, medan andra hittade skydd på annat sätt. Värst var det för de cyklister som fick regnet över sig på toppen av Col de Vars.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col d'Izoard & Col de Vars
- Ackumulerad klättring: 2300 m
- Distans: 102 km
- Tid i sadeln: 5:13
- Rullsnitt: 19.6 km/h

DAG 6: JASIERS – LA BOLLINE

Vid frukosten får vi reda på att flera prognoser säger att en regnfront skall komma in under tidig eftermiddag, så vi äter en snabb frukost och ger oss av så snart vi kan. Per och Peter kommer iväg först och några av oss andra en stund senare. Så snart klättringen börjar drar Göran upp ett hiskeligt tempo, men snart kommer verkligheten ikapp, medan jag kommer in i min egna rytm och drar ifrån.

Jag tuggar på hela vägen upp till Col de la Bonette och fortsätter per automatik upp den sista biten till Cime de la Bonette. När jag rundar toppen känns det tydligt hur den varma vinden från söder slår emot en. Jag växlar några ord med ett tyskt par, tar några bilder och börjar rulla ner.

Minibussen står parkerad där vägen från toppen möter vägen över passet. Jag väntar in Göran och tillsammans rullar vi utför berget. Vi stannar för lunch på den angivna restaurangen, men det visar sig att det är fel restaurang som angivits, så vi som cyklar äter vår lunch på ett annat ställe än de som åker bil.

Efter lunchen fortsätter utförskörningen, förbi avfarten till Auron, ända tills klättringen upp till Saint-Martin-Vesubie börjar. Göran och jag håller ihop till målet, som ligger två tredjedelar upp på berget. Vi är flera som sätter oss i en bar och tar lite att dricka, i väntan på att hotellet skall öppna. Efter någon timme kommer ett lätt regn, men dalgången bredvid får betydligt mer nederbörd.

På kvällen efter middagen sitter jag tillsammans med Joakim, vi pratar och hittar många gemensamma beröringspunkter.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col de la Bonette & Cime de la Bonette
- Ackumulerad klättring: 2150 m
- Distans: 93 km
- Tid i sadeln: 4:42
- Rullsnitt: 19.7 km/h

DAG 7: LA BOLLINE – MENTON

Så snart minibussen är packad, så sätter vi av och tar de sista sju kilometerna upp till toppen. Görans knakande sadelstolpe, som förföljt honom hela veckan, tvingar honom till ett par stopp och vi ses igen på toppen.

Utförskörningen är underbar, där vi länge följer floden Vesubie, men till slut svänger vi vänster och påbörjar resans sista stora klättring upp till Col de Turini. Jag glider ifrån Göran och tuggar på ända upp till toppen, där Peter och Joakim redan väntar.

Minibussen kommer upp och vi väntar in alla cyklister. Den ursprungliga planen är att rulla ner och fika i Sospel, men den ändras, så vi tar vår fika här och nu. På vägen utför är ett 3.5 kilometer långt parti belagt med fint grus, på samma sätt som det var utför Madeleine, så det kräver extra försiktighet, men passeras utan missöden.

Nere i Sospel återsamlas vi igen och därifrån skall vi cykla i samlad tropp, i tvåpar, upp till Col de Castillon. Det går plågsamt långsamt och för första gången under resan så blir allas vitt skilda förmågor väldigt uppenbara. Desto mer imponerande att vi alla har tagit oss ända hit.

Vi rullar utför, återsamlas några gånger och sedan är vi plötsligt i Menton. Hur kunde det gå så fort? Vi samlas på ett torg, dricker Prosecco och gratulerar varandra. Det är riktigt varmt och det känns väldigt bra. Vi rullar vidare till Hotel Best Western Méditerranée, där vi skall bo sista natten. Allting packas och förbereds för den fortsatta semestern och sedan avslutas resan med middag på hotellets takterrass. Återigen stänger Joakim och jag baren.

Dagen kvantifierad

- Kategoriserade pass: Col de Saint Martin, Col de Turini & Col de Castillon
- Ackumulerad klättring: 1880 m
- Distans: 90 km
- Tid i sadeln: 4:27
- Rullsnitt: 20.2 km/h